

OCTO QVÆSTIONES. QVÆST. I.

247

323
26
69

cit sibi esse concessas: quia plenitudo non excede finis ipsius, vigere debet in Papa: tum quia
debet velle prodeesse non parere secundum Augustin. 19. de civitate. Dei, & habetur s. q. i. qui episcopatum:
Et tali potestate dicitur esse contentus, ut secundum maiorem in iuris fidelibus non usus est, licet
capax sit maioris; etiam si in ipsum alii ampliorem voluerint sponte transferre, præsertim si maiorem
per votum abdicaverit. Iste igitur respondentes ad allegationem præscriptam dicunt, quod licet verba
Christi, quodcumque, ligauerit, aliter proferantur, non tamen debent generaliter, sicut quidam volunt,
ab omni penitus exceptione intelligi, cum ipsi et dicant quod aliquas exceptiones debent habere. Il-
la n. quæ sunt contra legem diuinam & euangelicam, & contra legem naturæ excipiuntur, ut illa
Papa non possit, unde concedunt quod prædicta sint excipienda à potestate Papæ. Sic etiā, quam-
uis Christus, quando protulit ista verba, vocaliter nihil excepterit, tamen omnia ista sunt excipien-
da, quæ Christus verbo & exemplo excipienda docuit: & Apostoli scripturis canonicas, quorum
verba, ut verba Christi recipienda sunt: quia à Spiritu sancto inspirati locuti sunt, & per eos debere
recipi meruerunt: Christus autem & Apostoli esse excipienda prædicta omnia innuebant: potesta-
tem enim non necessariam regimini fidelium esse excipiendam insinuat Christus, cum dominâ-
tiuum modum regendi à potestatibus seculi obseruandum, Apostolis interdixit, & ad humilitatem
induxit, sicut ex Matth. 20. & Marc. 10. & Luca 22. colligitur. Quod etiam Petrus secutus Christū fe-
cit cum dixit: non dominantes in clerum. Si enim aliquis præceperit alicui cui non tenetur: omni du-
rationis munere careret. Qui enim de realia vel persona facit quid vult, se aliquo modo esse Do-
minus ipsius ostendit. Potestates etiam iura & libertates aliorum sine culpa & absq; causa esse ex-
cipienda à potestate Petri insinuavit Christus verbo pariter & exemplo: verbo quidem, cum dicit,
Cæsari, debent intelligi, sed de omnibus, quibuscumq; debentur: quod Apostolus, sequens doctrinam
Christi ad Romanos, 13. manifestat, cum loquens de potestatibus infidelium, dicit: reddite omnibus
debita, cui tributū tributum, cui rectigal rectigal, cui timorē timorē, cui honorē honorē. Si autē debita sunt red-
denda, & iura & libertates sine culpa, & absq; causa tolli nō debent: quod etiā ostédit Christus ex e-
xemplu Petro, & aliis volentibus sequi perfectionē vitæ ipsius, ut ad scandalū uitandū cedant iuri suo: quare multo
magis monstrauit exemplo, ne Petrus tolleret iura aliorū & libertates ipsiis in iuris: quia hoc absq; scâ-
dalo (quod Petru oportuit vitare) minime fieri potuisse. Quis n. non scandalizatur, cui inuito suæ
libertates & iura tollitur? Ex prædictis & aliis quasi innumeris, quæ quidam ad idē adducunt, conclu-
ditur quod Christus voluit prædicta esse excipienda à potestate, quæ sub generalibus verbis indulxit
Petro. Ex quo inferitur quod nec Petrus nec alius successor eius habuit à Christo, præsertim in temporalibus
illam plenitudinem potestatis, quæ exposita est supra secundo capite cum verbis insinuauerit atq; fa-
ctis, quod vicarius eius talē plenitudinem potestatis nō debuit exercere virtute alicuius potestatis ab ipso
sibi cœcessæ, extra casum necessitatibus: cum n. ipse dixerit Petro & omnibus aliis Apostolis, ut legitur,
Matth. 17. Non est discipulus super magistrum, nego, seruus super Dominum suum, & Ioh. 13. Non est seruus ma-
ior eo, qui misit eum, & ipso facto talē potestatē recusauerit exercere: quia legitur Ioh. 6. Cum cognouisset
quia venturi erant, ut raperent eum, & facerent eum regem fugit in montem, qui etiā cuidā petenti ut iudi-
ciū in temporalibus faceret inter se & fratre suū, respondit, ut legitur Luc. 12. homo quis me constituit
iudicē aut Dominū super vos? quasi dicat, nullus: testante Glossa ibid. non dignabatur iudex esse litium nō ar-
bitrari facultatū: manifeste ut appareat cōuincit, quod vicarius eius talē potestatē in temporalibus nō potest
regulariter exercere: casualiter possit, secundū quod Innocet. 3. insinuare videtur, ut habetur extr. qui filii
sunt legitimi. Per venerabilem.

C A P. VIII.

45 *Dat duas replicas contra responsonem datam supra cap. precedenti quæ etiam soluuntur.*
 Inter præscripta sunt duo, quæ præcipue posse impugnari videntur: quoru primu est, quod talis
plenitudo potestatis esset periculosa subiectis, quod non videtur verum, quia obediētia perfecta
etiam cum voto, non est periculosa: sed ad obedientiam perfectam spectat, quod prælatus habeat
talem plenitudinem potestatis: ergo talis plenitudo potestatis in Papa non est periculosa fidelibus.
 Secundū est, quod Papa potest talē potestatē in temporalibus casualiter exercere: Hoc n. superioribus
obuiare videtur, nam si ut allegatū est, Non est discipulus &c. & nec Christus in temporalibus etiā casuali-
ter exercuit huiusmodi potestatē: sicut quod Papa nō debet potestatē huiusmodi casualiter exercere.
 Ad primum illorum respondetur, quod sicut quædam sunt saluberrima bonis, quæ tamē sunt mortife-
ra malis: sic quædam sunt perfectis expedientia, & periculo uitando carentia, quæ tamen imperfec-
tis noscuntur periculosa: periculis, quæ ab imperfectis sunt uitanda implicita. Martyrium n. non
habet annexum periculum, quod fugiendo non debeat ipsum perfectus sumere & suscipere: & tamen
periculo coniuncto martyrio, nō debet se exponere imperfectus: teste Beda, qui super illud Matt. 26.
Discipuli relicto eo omnes fugerunt, ait; discipuli qui articulum comprehensionis fugiendo præuenerunt, cautelam
fugendi docent eos, qui se ad supplicia minus senserint idoneos: quando tutius est latere, quam se discriminari expo-
nere: sic est de tali plenitudine potestatis, quia esto quod talis plenitudo potestatis in supremo ponti-
cifice non esset periculosa perfectis voluntate obediētia perfectissimæ se subdentibus, esset tamen
periculosa multis imperfectis: quibus etiā ad obedientiam perfectissimam obligari discriminosum esse
videtur. Cum ergo in congregazione fidelium multi imperfecti existant, non expedit ut Papa, respectu
omnium, tales habeat plenitudinem potestatis: quare talis potestas est periculosa, saltem imperfectis,
quos etiam certum est ad obedientiam perfectissimam non magis teneri, quam ad perferendam
onera & pericula, quæ Papa de iure (si huiusmodi haberet plenitudinem potestatis) malitiose vel
iudicrete posset iniungere, obligare.